

Familierechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 5 april 2017

16/1063/B

Erkenning – Huwelijk - Buitenlandse authentieke akten - Artikel 27 WIPR - Schijnhuwelijk - Artikel 146bis B.W. - Openbare orde - Artikel 21 WIPR - Geen schending openbare orde

Reconnaissance – Mariage - Actes authentiques étrangers - Article 27 CODIP - Mariage simulé - Article 146bis C. Civ. - Ordre public - Article 21 CODIP - Pas de violation de l'ordre public

Inzake:

Gezien voorgaand verzoekschrift op 24 maart 2016 aangeboden door Meester P. Carsau, advocaat, kantoor houdende te 2018 Antwerpen, [...]
voor en namens:

de heer **O.U.**,
geboren te [...] (Nigeria) op [...], wonende te 2140 Borgerhout, [...]

en,

mevrouw **D.M.**,
geboren te [...] (Sierra Leone) op [...], wonende te 2140 Borgerhout, [...]

- thans hebbende als raadsman meester C. Vergauwen, advocaat, kantoorhoudende te 2018 Antwerpen, Mechelsesteenweg 27.

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 24 maart 2016,
- het schriftelijk advies van mevrouw A. Neven, substituut procureur des Konings dd. 21 april 2016,
- de conclusie namens verzoekers dd. 11 oktober 2016,
- de stukken.

Verzoekers en hun raadsman werden gehoord in raadkamer op 2 november 2016 en 1 maart 2017.

De heer Erik De Bock, substituut van de procureur des Konings, heeft het schriftelijk advies van het openbaar ministerie hernomen. Namens verzoekers werd mondeling gerepliceerd.

2. Verzoek

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers in Denemarken op 1 juli 2014. De ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Borgerhout, heeft op 25 juni 2015 beslist dit huwelijk niet te erkennen.

Verzoekers hebben bij toepassing van artikelen 27 en 23 WIPR beroep ingesteld tegen deze beslissing.

3. Beoordeling

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut - geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijkstoestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (*B.S.* 1 juli 1999) een artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een

miskening van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21WIPR.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat dus op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Het betrachten van een verblijfsvoordeel, een materieel voordeel of om het even welk huwelijksvoordeel is immers legitiem en zeker niet onverenigbaar met de werkelijke wil om te huwen voor zover de aanstaande echtgenoten naast het beogen van een huwelijksvoordeel ook de bedoeling hebben gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Uit een geheel van omstandigheden moet dus ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting, zij het dat de rechtbank rekening kan houden met alle elementen die nadien aan het licht komen.

Het behoort aan de weigerende instantie en het openbaar ministerie om hun argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

In deze zaak zijn er elementen voorhanden die mogelijk op een schijnhuwelijk zouden kunnen wijzen.

De voorgebrachte objectieve gegevens volstaan naar het oordeel van de rechtbank echter niet om er met zekerheid te kunnen uit afleiden dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel

Het is enerzijds niet aangetoond dat verzoekers de bedoeling hebben gehad om enige controle te omzeilen. Het kan verzoekers niet kwalijk worden genomen omwille van hun wens om op een bijzondere wijze of sneller te kunnen huwen gebruik te hebben gemaakt van de mogelijkheid om dit in het buitenland en meer bepaald in Denemarken te doen (zie de promotie van Danish Island Weddings op www.getmarriedindenmark.com). Dergelijk huwelijk is evenzeer aan een controle vanwege de Belgische instanties onderhevig, zij het achteraf (cfr. huidige procedure).

De informatie die werd verzameld door het openbaar ministerie zet de geloofwaardigheid van verzoekers aangaande hun intentie om samen een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen niet op losse schroeven.

Het dossier van het openbaar ministerie bevat in wezen weinig meer dan de verhoren van beide verzoekers, een vermelding van één enkele woonstcontrole die niet is kunnen doorgaan en de eigen adviezen van de gemeentediensten, de Dienst Vreemdelingenzaken en het openbaar ministerie.

Het mag dan zijn dat een aantal elementen vragen kunnen oproepen en tot voorzichtigheid kunnen aanzetten, maar het louter stellen van vragen en uiten van twijfels volstaat niet als bewijs indien

tegenover de vragen en twijfels een aannemelijke uitleg wordt naar voor gebracht die vervolgens niet wordt weerlegd door de weigerende instantie en/of het openbaar ministerie.

De verklaringen van verzoekers omtrent hun kennismaking, het verloop van hun relatie en de wederzijdse kennis van elkaar en hun familie bevatten geen noemenswaardige tegenstrijdigheden van die aard dat ze niet ook zouden kunnen opduiken bij de ondervraging van reeds lang gehuwde personen bij wie niet de minste twijfel bestaat over hun oprechte intenties.

De op het eerste zicht manifeste tegenspraak inzake het feit of een vriend van verzoeker al dan niet is meegereisd naar Denemarken kan niet de doorslag geven, nu uit de context blijkt dat dezelfde vraag ("waren jullie alleen?", "was u daar alleen?") nu eens de globale reis (verzoekster) betrof en dan weer de huwelijksplechtigheid zelf (verzoeker).

Verzoekster bekwam zelf verblijfsrecht via een eerder huwelijk met een Belgische onderdaan (zij is reeds twee maal gehuwd geweest). Er zijn echter geen concrete aanwijzingen dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Het is juist dat verzoeker aldus uit ervaring weet dat een huwelijk met een Belgische onderdaan verblijfsrecht kan opleveren, maar uiteraard hoeft dit niet te betekenen dat zijzelf nooit meer een rechtsgeldig huwelijk zou kunnen aangaan met iemand zonder verblijfsrecht in België.

Verzoekster liep in 2014 een strafrechtelijke veroordeling op wegens ernstige feiten (slagen en verwondingen aan een eigen kind), doch zorgt nog steeds voor drie van haar vier kinderen. Dergelijke veroordeling staat uiteraard een geldig huwelijk niet in de weg.

Verzoekers brengen tal van bewijselementen bij (onder meer foto's en diverse verklaringen) die een duurzame levensgemeenschap aannemelijk maken. Zo wordt geattesteerd dat verzoeker de kinderen van verzoekster regelmatig naar schoot brengt.

Omtrent de oprechte bedoelingen van verzoekers mag het openbaar ministerie dan wel zijn twijfels hebben, doch bij gebrek aan een minimaal bewijs van het tegendeel moet worden aangenomen dat het huwelijk niet enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Rekening houdend met het geheel van de dossiergegevens, waaronder de door verzoekers voorgelegde stukken, staat niet met voldoende zekerheid vast dat verzoekers ten tijde van de huwelijksluiting louter verblijfsrechtelijke voordelen beoogden te bekomen voor verzoekster en geen duurzame levensgemeenschap voor ogen hadden.

Bijgevolg acht de rechtbank het verzoek tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte en tot overschrijving ervan in de registers van de burgerlijke stand gegrond.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK**

Stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd.

Alle verdere en strijdige middelen verwerpend.

Verklaart het verzoek toelaatbaar en gegrond als volgt:

- zegt voor recht dat de huwelijksakte van verzoekers, opgemaakt in Denemarken op 1 juli 2014, voldoet aan de voorwaarden tot erkenning ervan conform artikel 27 §1 WIPR,
- zegt voor recht dat iedere Belgische overheid, in het bijzonder de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Borgerhout, deze huwelijksakte dient te erkennen en aldus te aanvaarden voor overschrijving in zijn/haar registers.

Legt de kosten ten laste van verzoekers.

Dit vonnis werd uitgesproken op vijf april tweeduizend zeventien in raadkamer van de Kamer AF2, die samengesteld was uit:

H. Smeyers, rechter

C. Lemmens, griffier

S. Vandromme, eerste substituut-procureur des Konings